

бжде после!...“ Бравитѣ почнаха да повалятъ една по една най-клонатитѣ борики и елхи. Дойде редъ и на борчето. Селянитѣ го произгледаха. Видѣ имъ се малко. А то цѣло потрепера съ клонкитѣ си, сякашъ имъ се молѣше да го не отминаватъ. Единъ се позапрѣ, па замахна съ бравата и повали дървото. Дигнаха го, поотърсиха му снѣга и го понесоха. Елхицата отминаха. Стори имъ се съвсемъ слаба. Не я биваше за коледно дърво. Когато понесоха борчето, елхицата заплака. Нейнитѣ сълзи замръзнаха по наведенитѣ ѝ гранки.

Наврѣхъ скалитѣ се издигаше елхицата самичка, отрупана съ снѣгъ.

— Вѣтре, вѣтре, кжде си? — питаше тя жаловито. — Защо подмами братчето ми? Ако се бѣше сгушило като мене въ снѣга, нѣмаше да го видятъ ония хора съ бравитѣ и да го отсѣкатъ.

Вѣтърътъ зачу отдалекъ жалбата на елхицата. Той се понесе по планината — право къмъ нея.

— Недей жали за брата си, — рече ѝ вѣтърътъ. — Борчето е благото сега. Видѣхъ го въ града, въ една голѣма кѣща, цѣло накичено. По клонкитѣ му висятъ позлатени орѣхи, посребрени шишарки, звездици, стъклени звънчета, пеперудки, ангелчета и птички. То свѣти като слънце. На всѣка гранка е запалена по една свѣщица — бѣла, червена или зелена. Около него се трупатъ весели деца. Пѣятъ пѣсни, играятъ, радватъ му се. Който влѣзе вкѣщи, все къмъ него поглежда.

Тогава елхицата се зарадва. Клонкитѣ ѝ трепнаха весело и снѣгътъ се разсипа по земята. А шомъ се мръкна, тя заспа и засънува, че е нѣкжде далекъ: тамъ, дето бѣха отнесли братчето ѝ. Тя го видѣ. Наистина, борчето блѣстѣше, сякашъ позлатено. По него свѣтѣха пѣстри звездици. Трепкаха ангелчета съ усмихнати лица. Блещукаха запалени свѣщици.

Единъ старецъ разказваше на децата, сбрани около дървото, за чудното Дете, което се родило преди много-много години въ яслитѣ на далеченъ градецъ. Разправяше имъ, какъ дошли трима мъдри царе отдалекъ да Му се поклонятъ, какъ овчаритѣ Му донесли дарове, какъ анге-